

Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 12

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 12 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till [Kapitel 13 -->](#)

(Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

Ett styckverk

Om vi nu skall försöka lyssna in en undervisning från Bibeln som kan föra oss på rätt spår, kan det vara lämpligt att vi börjar med ett ord av Paulus. Det handlar om nådegåvornas bruk, men vi läser det sällan eller aldrig, när vi skall undervisa om nådegåvorna. I 1 Kor 13:8-13 heter det så här:

“Kärleken förgår aldrig. Profetians gåvor, de skall försvinna.
Tungomålstalet, det kommer att tystna. Kunskapen, den skall få en ände. Ett styckverk är allt vi vet, ett styckverk det vi profeterar. Men när det kommer som är helt, då får styckverket en ände. När jag var barn, talade jag som ett barn, tänkte som ett barn, resonerade som ett barn. Men sen jag blivit man har jag slutat med det som hör barnet till. Nu ser vi en dunkel bild i en spegel. Då skall vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk. Då skall jag känna honom så helt som jag blivit känd av honom. Så blir de bestående: tron, hoppet, kärleken, dessa tre. Men störst bland dem är kärleken.”

“Kärlekens höga visa”

Ofta läser vi det trettonde kapitlet utan att tänka på i vilket sammanhang det är skrivet. När vi skall undervisa om nådegåvorna läser vi gärna kapitel 12 och 14. När vi skall tala högstämt om kärleken i helt andra sammanhang så går vi till det trettonde kapitlet.

I regel missar vi då helt att detta kapitel utgör själva höjdpunkten i Paulus undervisning om nådegåvorna. Gåvan är ju ett uttryck för nåd, alltså för kärlek.

Därför börjar kapitlet med en kommentar att om jag har vilken gåva som helst men inte drivs av kärlek när jag brukar den så är det hela i princip meningslöst.

Det finns människor som har lätt för självbespeglning. De kan grubbla sig fördärvade över frågan, om det ligger kärlek bakom minsta handling som de skall göra. De grubblar tills varje tillfälle är förbi, och så blir i praktiken inget uträttat. Det är inte så man skall förstå Paulus. Ordet är till för dem som tycker att tillvaron blir enklare om man aldrig granskar sina motiv.

Sedan ger oss Paulus några kännetecken på agape - den äkta, gudomliga kärleken. Efter det kommer de rader jag nyss citerat. Och då är vi tillbaka i nådegåvorna igen. För det är dem Paulus vill undervisa oss om.

Ett provisorium

Vad har han då att säga oss? Jo, hans budskap är, att alla gåvorna är ett provisorium som skall försvinna när Guds fullkomliga rike har anlänt. I himmelriket finns inget tungotal. Där känner alla Herren fullkomligt, och då finns det heller ingen plats för profeterande.

Efter uppståndelsen är alla friska, och helandets gåvor kan vi därför glömma när evigheten brutit in. De behövs inte. Andebedömning är något man måste utöva i en tid då man inte riktigt vet vem eller vad man kan lita på. När vi lever i sanningens värld behövs inte sådant.

Men det är bara ena sidan av saken. Paulus säger oss också att när vi nu brukar nådegåvorna så måste vi veta, att ingen av dem är fullständig. De har inte förmågan att ge oss mer än en flik av det himmelska tillståndet i dag. Profeter kan höra fel, och därför måste budskap noga prövas. Man gör det inte av misstänksamhet mot profeten. Man gör det för att man vet att alla nådegåvor är ofullständiga styckverk.

På samma sätt är det med helandet. Somliga blir helade, andra blir det inte. Ibland blir människor bättre men inte bra. Och vi grubblar halvt ihjäl oss för att få ett svar på varför det är så. Förklaringen är enkel: alla nådegåvor är ett styckverk. Ja men säger vi, varför är det så då? Vad gör vi för fel? Vi gör inte något fel. Skapelsen är ännu inte så återförenad med Gud, att vi kan se honom ansikte mot ansikte.

Perssons misstag

Om vi går tillbaka till sagan om Persson, så ser vi att han spårade ur i sin tjänst den dag han ville lyfta upp sin nådegåva till ofelbarhet. När han inte kunde glädja sig åt det som hände spontant utan skulle förbättra resultatet utöver vad Gud hade gett, så blev gåvan till sist ett människoverk. Då blev det en mängd prestationer i alltsammans, och den tillhörande läran avlägsnade sig från bibelordet.

Antag att du fick gåvan att alltid hela alla sjuka. Du behövde bara ställa upp dem på led och springa förbi hela kön och nudda vid alla, så blev alla också friska. Märkligt nog skulle du inte behöva älska någon av de sjuka för att göra så. Det skulle inte kosta dig mer än ansträngningen att be om kraft och sedan själva beröringen av de sjuka.

Nu när detta är omöjligt, så närmar du dig alltid de sjuka med risken att inte kunna hjälpa. När ingen hjälp kommer måste du dela den sjukes lidande i stället för att lösa det. Det behövs mycket mer kärlek för den uppgiften än det behövs för den anonyma kraftgärningen.

Nästan ett gudaväsen

Den som är ett verkligt gudaväsen kan göra absoluta mirakler. Den som även efter pånyttfödelsen bara är "nästan ett gudaväsen" kan förmedla mirakler men bara på ett ofullständigt plan.

När Adam åt av Kunskapens träd, ville han bli mer än han var skapad att vara. När vi på miraklernas område söker den kunskap som skall förvandla oss från "nästan" till fullbordad jämlikhet med Gud, så går vi i praktiken från rättfärdighet till synd. När det gäller mirakler kallas sådan "förbättringssynd" för magi.

Vad är magi?

Låt mig då genast säga ifrån, att jag nu lägger en lite annan mening i ordet än man brukar göra. Många menar med "magi" ett mirakel, som uppkommit genom att man medvetet sökt onda andemakters hjälp genom spiritism, besvärjelser, amuletter och vad det kan vara mera. Här använder jag ordet i den meningen att miraklet har blivit så obligatoriskt, att jag som människa har makt över miraklet.

Därmed är det inte utsagt, om det är Guds kraft eller inte. Det som gör magin till magi efter detta sätt att se, är det faktum att jag som människa menar mig vara så utrustad att jag förfogar över undret. Det är jag som bestämmer när och hur det skall ske - inte Gud.

Många blir förbryllade när de läser Matt 7:15-23. Där möter Herren på den yttersta dagen de falska profeterna, de som utvärtes varit så fina och sett så enormt rättfärdiga ut men som i sina hjärtan varit rovlystna vargar. De säger att de gjort alla sorts mirakler i Jesu namn, och Jesus säger inte emot dem. Trots det visar han bort dem och kallar dem för ogärningsmän.

Kraften kan missbrukas

Det som förvånar många är frågan varför Gud inte stänger av kraften när han ser att den missbrukas. Ibland händer det att människor som fått nådegåvor spårar ur och börjar leva i uppenbar och medveten synd. Det kan gälla otukt, bedrägerier, maktmissbruk eller liknande, och ändå torkar nådegåvan inte in. Sjuka fortsätter att bli helade, människor kommer till tro och pengar flyter in som aldrig förr, fastän sammanhanget blivit orent.

Genom åren har jag mött flera förvirrade hustrur. De har klagat över att maken kunde slå dem eller misshandla dem psykiskt. Strax därefter har han kunnat gå till ett möte och lägga händerna på folk, så att de blivit döpta i den helige Ande. Kvinnans slutsats blir ofta att det måste vara henne det är fel på, eftersom människor blev välsignade av makens tjänst.

När bubblan brister, och folk får veta hur den mannen behandlat sin hustru blir många oroliga och undrar vad det var för andedop de upplevde. Var det Guds kraft eller djävulens? Alla parter skulle må väl av att förstå, att Gud är stor nog att kunna välsigna även genom en man som själv är på väg bort från Guds nåd i sitt eget liv. Jag tror personligen att allt verkligt gott som sker på jorden kommer från Gud även om det görs av den värsta buse och gudsförnekare.

Så nog var det Guds kraft i andedopet, men i välsignarens liv var det kanske inte längre fråga om bruk utan om missbruk. I synnerhet gäller detta om nådegåvan används för att legitimera synden efter den gamla principen "min synd är ingen synd fast den ser så ut, för nådegåvan finns fortfarande kvar". Men än en gång frågar vi då: Varför stänger Gud inte av kraften?

Svaret är enkelt men fordrar ganska lång begrundan för att bli mer än tomma ord. Om nådegåvan torkade in så vore den inte nåd utan förtjänst. Ty det oerhörda är ju att jag, fattig, syndig människa mitt i all min egen kamp mot synd och uppror kan få förmedla något av himmelrikets kraft och rättfärdighet redan innan den kampen slutligt är över i mitt eget liv.

Gud tar ju av nåd inte omedelbart ifrån oss de naturliga gåvorna när vi börjar missbruka dem. Om en kristen blir girig så tar ju inte Gud direkt ifrån honom alla

pengar heller. Han är långmodig, står det.

Nådegåvan är dessutom inte till för den som utövar gåvan, utan den är given av Gud för att utövarens omgivning skall bli välsignad. Och det kan han ju låta den bli, även om redskapet tar det lätt med renheten.

Det är ett vanligt misstag att kristna inte vågar sträcka sig efter nådegåvor av det enkla skälet att de inte är färdiga med sin helgelse. "Jag som blir så ilsken ibland kan ju inte få en nådegåva", kan det heta. Jo, det är just för sådana människor som det behövs nådegåvor om himmelriket alls skall lysa fram.

Gåvan är ingen medalj. Den är en nåd, och trots vår ofullkomlighet kan den nåden behålla sin renhet, om vi bara inte gör anspråk på att äga den eller kontrollera den. Och skulle vi ändå göra det, kan renheten fortfarande verka i omgivningen. Själva löper vi dock risken att förhärda våra hjärtan, om vi medvetet utnyttjar det faktum att kraften finns kvar trots vår avsiktliga synd.

Det är på denna punkt jag menar, att den verkliga gränsen går mellan nådegåva och magi. Adam sökte kunskap för att få mer än Gud självmant hade velat ge honom. Det handlade om att äga skapelsen i stället för att förvalta den. Givetvis tyckte han att det var en förbättring - ett ord som är så positivt laddat att vi nästan inte kan förstå, hur det ibland kan vara ett uppror att vi strävar efter perfektion.

Det är genom våra köttsliga förbättringar som väckelsen dör, liksom det var genom Adams "förbättringar" som Edens lustgård stängdes. Ty bakom förbättringen ligger vår längtan efter den makt som Gud gör anspråk på att få ha för sig själv.

Tecken och under

Vi talar ofta om "tecken och under", vilket Bibeln också gör. Mera sällan frågar vi oss vad själva kombinationen av dessa begrepp står för. Om nu undret är ett tecken - vad är det då ett tecken på?

Många lever i den ogenomtänkta föreställningen att undret skulle vara ett tecken till att allt är bra. Predikanter som gör under skulle då bevisa med sina mirakler att de lever rätt, och att deras undervisning är korrekt.

Men detta är inte sant. Gåvan utvisar inte att den som förmedlar gåvan lever rätt, det såg vi nyss. Men undret betyder inte heller att den undervisning som kanske gavs före miraklet behöver vara korrekt.

Vi måste lära oss att undret är ett tecken på att Guds rike är nära - eller i annalkande om du hellre vill uttrycka det så. Den som har fått gåvan att hela de sjuka kan ha en undervisning som är uppåt väggarna och hans gåva fungerar ändå. Ty de sjuka blir inte friska av hans undervisning utan av hans uppdrag och gåva att hela de sjuka.

Sammanfattning

Något av det viktigaste att förstå om nådegåvan är att den är en ofullständig gåva i en ofullkomlig människa. Anden som ger gåvan är självfallet inte ofullkomlig. Men han väljer att uttrycka sig i denna tid på ett ofullständigt sätt. Kanske gör han det för att vi skall längta hem till det rike där vi får se Gud ansikte mot ansikte.

Människan i vars liv Anden skall uttrycka sig behöver inte vara fullkomlig för att det skall ske, och hon blir inte mer fullkomlig när det sker. Krävde Gud fullkomlighet, så kunde vi totalt lägga ner alla tankar på nådegåvor. Ingen blir fullkomlig på denna sidan. Å andra sidan har vi anledning att alltid känna bävan och förundran när vi ser hur nåden strömmar, trots att våra liv är som de är. Det finns en frestelse till att se på nåden som en självklarhet, så att man inte längre bryr sig om renheten.

Egentligen är nådegåvorna ett uttryck för det som i Bibeln kallas tillräknad rättfärdighet. Vi är inräknade i den skara som skall få del av den fulla frälsningen när Herren återvänder. Redan innan det har hänt, får vi skörda frukterna av det som skall ske. Det är väl härligt!

Nu har vi sett en hel del om hur det blir när nådegåvan spårar ur. Det kanske börjar bli dags att i stället fråga vad gåvan egentligen innebär när vi inte missbrukar den. Vad är det himmelska i gåvan så länge den vittnar om Guds rike?

[Till Kapitel 13 -->](#)

[←- Till Kapitel 11](#)

[←- Till Innehållsförteckning](#)